

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, rozhodl v neveřejném zasedání dne 14. listopadu 2018 v trestní odsouzeného: **Karel H** [redacted], narozený [redacted], **o stížnostech: státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci, odsouzeného Karla H** [redacted] **a spolku Alma Centrum, z. s., proti usnesení Okresního soudu v Liberci** ze dne 11.9.2018 č.j. 6 PP 95/2018–109,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnosti **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku se zamítá žádost odsouzeného Karla H [redacted], o podmíněné propuštění z výkonů trestů:

- 1) v trvání 30 (třiceti) měsíců uloženého rozsudkem Městského soudu v Brně z 10.3.2011, č.j. 2 T 206/2010-268,
- 2) v trvání 33 (třicetitří) měsíců uloženého rozsudkem Městského soudu v Brně z 21.7.2010, č.j. 12 T 234/2009-142, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně z 10.5.2012, č.j. 4 To 433/2010-287,
- 3) v trvání 11,5 (jedenáct a půl) roku uloženého rozsudkem Krajského soudu v Brně z 5.6.2012, č.j. 40 T 11/2011-792, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze 17.1.2013, č.j. 6 To 64/2012-871,
- 4) nabízená záruka spolku Alma Centrum, z. s., se sídlem Praha 1, Kaprova 42/14, IČ 04177134, se nepřijímá,
- 5) podle § 81 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se žádost spolku Alma Centrum, z. s., se sídlem Praha 1, Kaprova 42/14, IČ 04177134, o podmíněné propuštění odsouzeného zamítá.

2. Proti tomuto usnesení podali stížnosti státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci (dále jen státní zástupkyně), odsouzený Karel H [redacted] spolu a dále spolek Alma Centrum, z. s.. Stížnosti byly podány ihned po poučení o opravných prostředcích v průběhu veřejného zasedání a později byly podané stížnosti písemně zdůvodněny.

3. Státní zástupkyně v podané stížnosti poukazuje na skutečnost, že dle jejího názoru nebyla u odsouzeného Karla H [redacted] v případě jeho žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody splněna zákonem stanovená lhůta šesti měsíců od právní moci, když má za to, že o poslední žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění rozhodoval jako odvolací orgán Městský soud v Praze pod sp.zn. 6 To 151/2018 dne 4. 5. 2018, tedy nebyla tak

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

dodržena zákonná šestiměsíční lhůta pro podání další žádosti. Z tohoto důvodu navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně.

4. Odsouzený v odůvodnění své stížnosti namítá, že o podané žádosti nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem, když soud rozhodoval z rozporu s podanou žádostí odsouzeného a rovněž nerespektoval při veřejném zasedání právo odsouzeného na spravedlivý proces. K uvedeným námitkám konkrétně doplňuje, že jménem odsouzeného obhájkyne podala žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5.6.2012, č.j. 40 T 11/2011 ve spojení s rozsudkem vrchního soudu v Olomouci ze dne 17.1.2013, č.j. 6 To 64/2012 a ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 24.7.2013, č.j. 8 Tdo 591/2013. Nebylo tedy žádáno o propuštění z rozsudků tak, jak uvádí soud ve svém usnesení ze dne 11.9.2018. Soudce si vůbec neuvědomil, z jakého trestu odnětí svobody je žádost o podmíněné propuštění podávána, protože z jím uvedených dalších dvou rozsudků již byl trest odnětí svobody odsouzeným zcela vykonán. Rozhodnutí soudu, který rozhodl o něčem jiném, než je v žádosti uvedeno, je tak udivující nepřesností. Dále uvádí, že rozhodnutí soudu spočívá na zcela irelevantních závěrech a obecných hodnoceních, které nemají oporu v provedeném dokazování, když navíc se obhájkyne se ohrazuje proti narážkám soudu týkajícím se jejího vztahu k odsouzenému. Má za to, že usnesení soudu prvního stupně nelze považovat za zákonné, když rozhoduje o jiné žádosti, než byla skutečně podána. Nerozumí odůvodnění rozhodnutí, pokud je poukazováno na rozpor v zajištěném bydlení a zaměstnání, neboť je naprosto normální, že lidé jsou přes týden ve výkonu zaměstnání ubytováni a domů jezdí pouze na víkend. V ČR i v civilizované cizině je tato věc běžnou praxí a tato okolnost nemůže vypovídat o podmínkách pro podmíněné propuštění. Za zkršený považuje pohled soudu na podíl odsouzeného při insolvenčním řízení, kde výkřiky „že se chystá spáchat další trestnou činnost“ soudce zcela ignoruje principy civilního práva při insolvenčním řízení, jehož smyslem je právě maximální spolupráce s dlužníkem. Za nesprávné považuje úvahy soudu, pokud ten se v odůvodnění usnesení zabývá trestní minulostí odsouzeného, ačkoli z trestní minulosti odsouzeného nemůže a nesmí (dle nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 12.5.2011) učinit závěr o prognóze řádného vedení života na svobodě. Zarážející jsou konstatování předsedy senátu Mgr. Richarda Skýby týkající se spolupráce odsouzeného s policií a jeho napomáhání při odhalování závažné trestné činnosti, případně skutečnosti, že se jedná v případě odsouzeného o bývalého člena policie, což nemůže být ze strany soudce takto negativně veřejně při veřejném zasedání hodnoceno a soudcem glosováno. Po přehrání zvukového záznamu z jednání bude odvolacímu soudu zcela zřejmé, že soudce nepřistupoval k odsouzenému spravedlivě a byla porušena práva odsouzeného na spravedlivý proces, neboť od začátku byla snižována jeho důstojnost, když byl výroky, které hraničí se slušností a zákonností, ho v průběhu celého jednání osočován. Soudce se tedy nezabýval věcnými argumenty odsouzeného a jeho obhájkyne, když i zástupce zájmového sdružení Alma Centrum a jeho předsedkyně rovněž častoval despektivními slovními výrazy. Soudce tak měl rozhodnuto již před zahájením veřejného zasedání, které toto nelze nazvat jinak než „fraškou“, na čemž se shodli obhájkyne, právní zástupce zájmového sdružení a předsedkyně sdružení. Také formální členění výroku usnesení naprosto postrádá logiku, a proto si obhájkyne dovolila usnesení soudu uspořádat tak, aby mělo logický smysl. Závěrem bylo navrženo, aby s ohledem na výše uvedené odvolací soud zrušil usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 11.9.2018 a žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění vyhověl včetně přijetí záruky zájmového sdružení Alma Centrum, z.s., případně věc vrátil soudu prvního stupně se závaznými pokyny pro další soudní řízení tak, aby jednání byl zajištěn důstojný průběh nikoho neurážející.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

5. Stěžovatel spolek Alma Centrum z.s. v podané stížnosti namítá, že dle jejich názoru je rozhodnutí okresního soudu rozhodnutím zcela ignorující právo na obhajobu, hrubě porušující ústavní právo na spravedlivý proces a dále okresní soud nespřávně a neúplně zhodnotil skutkový stav a učinil nespřávné závěry. Ve své stížnosti spolek Alma Centrum, z.s. uvádí, že jsou splněny podmínky pro podání žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vykonávaného odsouzeným. Poukazuje na skutečnost, že odsouzenému je 51 let a ve výkonu trestu se chová řádně, plní resocializační program a spolupracuje se všemi příslušnými zaměstnanci věznice. Pro odsouzeného je výkon trestu dostatečným varováním a poučením do dalšího života, když věří, že je ve výkonu trestu již naposledy. Dostal řadu kázeňských odměn a v případě podmíněného propuštění má zajištěno bydliště u matky Evy H██████████, což svým prohlášením podpořila paní Eva H██████████. Má i zajištěné pracovní místo v organizaci Alma Centrum, z.s.. Spolek Alma Centrum projednal okolnosti spáchané trestné činnosti odsouzeného, jeho chování ve věznici, postoj odsouzeného i poškozených v souvislosti s náhradou škody, a také byly projednány možnosti, jak na odsouzeného ohledně náhrady škody působit. Následně se tedy spolek obrátil s předmětnou žádostí na okresní soud. K průběhu jednání je namítáno, že předseda senátu v průběhu veřejného zasedání opakovaně přerušoval vystoupení obžalovaného, předjímal vlastní rozhodnutí a vyjadřoval podiv nad osobou odsouzeného. Mají za to, že tím bylo porušeno právo na spravedlivý proces, když výsledek rozhodování soudu byl znám ještě před závěrečnými návrhy stran. Stěžovatel má za to, že komentáře soudce již byly za hranou spravedlivého procesu. V tomto směru by bylo možné vyslovit i podjatost soudce, jak vyplývá ze zvukového záznamu jednání. Okresní soud pak spatřoval nebezpečnost odsouzeného v tom, že se jedná o bývalého příslušníka Policie ČR, když takováto úvaha vzbuzuje údiv. Stejně tak okresní soud nemá žádné důkazy o tom, že ve věku 51 let již u odsouzeného nelze očekávat zásadní změnu k lepšímu. Soud si před vyhlášením verdiktu již utvořil názor a souladu s tím potom vynesl své rozhodnutí. Dále nesouhlasí s úvahami okresního soudu, že v případě předsedkyně spolku, která současně pracovala ve věznici jako psycholog, je dán střet zájmů. Žádný takový zákaz neexistuje. Stejně tak není důvod divit se tomu, že spolek hradí náklady na obhajobu odsouzeného. Stěžovatel potom uvádí, že jednání o podmíněném propuštění mají probíhat korektně, když soud má hodnotit důstojně a věcně osobu žadatele. Žadatelé mají právo na svoji důstojnost a nechtějí nic jiného než spravedlnost. Proto se domáhají zrušení napadeného usnesení a vrácení věci nalézacímu soudu se závaznými pokyny a se změnou v osobě předsedy senátu nalézacího soudu.
6. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaných stížností, podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, i řízení, které usnesení předcházelo, a dospěl k tomuto závěru, že žádné ze stížností nelze přiznat důvodnost.
7. V řízení, které předcházelo vynesení napadeného usnesení, krajský soud žádné závažné či podstatné procesní pochybení neshledal. Jak je z obsahu spisu patrné, že žádosti odsouzeného okresní soudu rozhodoval ve veřejném zasedání, když byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky pro konání veřejného zasedání. Zároveň je zjištěno, že v průběhu veřejného zasedání okresní soud dodržel veškerá procesní ustanovení garantující zákonnost řízení. Je zjevné, že odsouzený, stejně jako jeho obhájkyňe i zástupci spolku Alma Centrum z.s. se účastnili veřejného zasedání, o kterém byli řádně vyrozuměni. V průběhu veřejného zasedání byl odsouzený okresním soudem vyslechnut a odsouzený měl možnost se před rozhodnutím okresního soudu k podané žádosti, nabídnuté záruce i všem dalším důkazům možnost vyjádřit. Této možnosti také odsouzený využil. K podané žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody si soud prvního stupně vyžádal důkazy v podobě hodnocení na odsouzeného za dobu výkonu trestu, které je velmi

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

podrobné, měl k dispozici spisy týkající se jeho odsouzení, opis rejstříku trestů. K chování odsouzeného byl vyslechnut i jeho vychovatel z výkonu trestu – Bc. Ivo B[redacted]. Procesním stranám pak byla poskytnuta i možnost závěrečného vyjádření a návrhů. Z uvedeného je zřejmé, že okresní soud postupoval plně v intencích procesních ustanovení upravujících postup soudu v rámci rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Odsouzený v podané stížnosti vytýká okresnímu soudu zásadní konkrétní procesní vadu, která má spočívat v tom, že okresní soud rozhodl o jiném předmětu řízení, neboť rozhodoval o podmíněném propuštění i z těch trestů odnětí svobody, které již odsouzený vykonal, a které proto ani nebyly předmětem žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V tomto směru ovšem pochybení shledat nelze a okresní soud postupoval správně. Jak je z obsahu spisu patrné, odsouzený postupně vykonává všechny výše uvedené tresty odnětí svobody. Na výkon postupně uložených trestů odnětí svobody, které dosud nebyly zcela vykonány, se z hlediska výkonu hledí jako na jeden uložený trest odnětí svobody – viz. § 77 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody. V případě rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je tak nutné rozhodnout o všech postupně vykonávaných trestech. Z tohoto důvodu je také možné rozhodovat o podmíněném propuštění až po výkonu poloviny součtu všech postupně uložených trestů – viz R 30/1974-II. Pokud je tedy rozhodováno o podmíněném propuštění z výkonu trestů odnětí svobody za situace, kdy je vykonáváno více postupně uložených trestů, musí ve výroku usnesení výslovně uvést všechny tresty, které se z hlediska ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku považují za trest jediný – viz. R 26/1997. Okresní soud tedy postupoval zcela v souladu se zákonem a spolu s tím i s přihlédnutím k ustálené judikatuře. Je-li tedy namítáno, že rozhodnutí okresního soudu je „udivující nepřesností“, potom s tímto není možné souhlasit a byla to naopak obhájkyň, kdo ve svém návrhu nepřesně vymezil předmět řízení. V podané žádosti přitom na straně jedné obhájkyň vypočítává datum výkonu poloviny uloženého trestu a s tím spojenou možnost žádat o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ke dni 21.1.2018, a to s odkazem na výlučně vykonanou polovinu aktuálně vykonávaného trestu odnětí svobody, ač na straně druhé obhájkyň byla udělena plná moc pro zastupování odsouzeného ve věci žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu již v říjnu 2016 a také v roce 2016 už byla žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze strany obhájkyň u Obvodního soudu pro Prahu 6 podávána a tato byla věcně projednána, protože byla vykonána polovina všech postupně uložených a dosud zcela nevykonaných trestů odnětí svobody. Přitom s ohledem na argumentaci obhájkyň v podané žádosti o podmíněné propuštění by veškeré předcházející žádosti o podmíněné propuštění v podstatě měly být předčasně podané, protože by v té době nebyla ještě vykonána potřebná polovina z trestu odnětí svobody uloženého rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5.6.2012, č.j. 40 T 11/2011 ve spojení s rozsudkem vrchního soudu v Olomouci ze dne 17.1.2013, č.j. 6 To 64/2012 a ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 24.7.2013, č.j. 8 Tdo 591/2013, na který obhájkyň poukazuje. Tuto namítanou vadu tak krajský soud nemohl akceptovat. Přisvědčit lze pouze námitce týkající se formálního uspořádání výroku napadeného usnesení, které skutečně je nelogické a chaotické, když o nabídnuté záruce spolu Alma Centrum, z.s., a dále o žádosti téhož spolku o podmíněné propuštění odsouzeného mělo být rozhodováno samostatnými výroky a nikoli tyto uvést mezi jednotlivými odsouzeními. Formální nepřesnost výroku, který je jinak po obsahové stránce správný a je z toho patrné, o čem je rozhodováno, pak nečiní rozhodnutí nesprávným či dokonce nezákonným. Průběhu řízení před okresním soudem je pak v podané stížnosti odsouzeného a spolu s tím i ve stížnosti spolku Alma Centrum, z.s., shodně vytýkáno, že předseda senátu se choval nedůstojně a přerušoval vyjádření odsouzeného, k tomuto se měl chovat s despektem a způsobem urážejícím jeho důstojnost. Krajský soud musí uvést, po přehrání zvukového záznamu, že skutečně v některých okamžicích bylo ze strany předsedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

senátu bezprostředně reagováno na výpověď či vyjádření odsouzeného, kdy okresní soud, resp. předseda senátu ihned konfrontoval odsouzeného s jeho výpovědí a poukazoval na důkazní materiál, čímž i dával najevo pochybnosti o pravdivosti prohlášení odsouzeného, ale nelze říci, že by tímto postupem zároveň byla ponižována důstojnost odsouzeného a bylo mu tímto upřeno právo na spravedlivý proces. Z projevů předsedy senátu potom není možné dospět k závěru, že by uvedené řízení mělo být stíženo takovými podstatnými procesními vadami, na které by bylo třeba reagovat a na základě těchto napadené usnesení zrušit pro nezákonnost předcházejícího řízení, když je nutno i uvést, že pokud je nyní vznášena možná podjatost předsedy senátu okresního soudu, tak o možné podjatosti předsedy senátu okresního soudu nemůže krajský soud, jako soud stížnostní, rozhodovat. Krajský soud ve vztahu k námitkám stěžovatelů ohledně chování předsedy senátu okresního soudu podotýká, že v tomto směru pak i návrhy uplatněné v podaných stížnostech, aby byla okresnímu soudu věc vrácena s příslušnými pokyny, vyznívají neurčitě, neboť věc nelze zrušit a vrátit pouze z toho důvodu, že veřejné zasedání má být provedeno znovu a důstojněji, a těžko si lze i představit, jaké by v tomto směru měly být vysloveny konkrétní závazné pokyny. Pokud je namítána nedůstojnost chování předsedy senátu, pak toto je případně třeba reagovat stížností předsedovi okresního soudu, který dohlíží na důstojnost řízení a dodržování etiky soudce, s tím, že předseda senátu postupoval v rozporu s požadavkem na důstojnost a etiku řízení.

8. Státní zástupkyně v podané stížnosti potom také v podstatě Okresnímu soudu v Liberci vytýká nesprávný procesní postup, který shledává v tom, že okresní soud rozhodl o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, když má za to, že o poslední žádosti odsouzeného o propuštění rozhodoval jako odvolací orgán Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 6 Tdo 151/2018 dne 4. 5. 2018. Nebyla tak dodržena zákonná šestiměsíční lhůta pro podání další žádosti. Z tohoto důvodu navrhla napadené usnesení zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně. Krajský soud si s ohledem na uplatněnou námitku státní zástupkyně týkající se splnění podmínek pro možné rozhodnutí o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění vyžádal spisový materiál Obvodního soudu pro Prahu 6 týkající se předchozích rozhodnutí o podmíněném propuštění ve věci odsouzeného Karla H[REDACTED]. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 58 PP 4/2017 je zjištěno, že jednak usnesením obvodního soudu ze dne 15. srpna 2018, č.j. 58 PP 4/2017 – 333 a v návaznosti na uvedené usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. září 2017, č.j. 6 To 394/2017 – 363 bylo rozhodnuto zamítavě o žádosti odsouzeného Karla H[REDACTED] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a spolu s tím bylo zamítavě rozhodnuto o záruce spolku Alma centrum, z.s., a jeho žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného Karla H[REDACTED]. Ze spisu okresního Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 41 PP 2/2018 je zjištěno, že Obvodní soud pro Prahu 6 rozhodl usnesením ze dne 28.3.2018 sp. zn. 41 PP 151/2018 ve věci odsouzeného Karla H[REDACTED] o návrhu na podmíněné propuštění odsouzeného Karla H[REDACTED] podaného spolkem Alma Centrum, z.s., a dále spolkem Šalamoun, spolek na podporu nezávislé justice v ČR, když rozhodl tak, že nabízené záruky spolku Alma Centrum, z.s., a spolku Šalamoun, Spolek na podporu nezávislé justice v ČR, se nepřijímají. Toto usnesení pak nabylo právní moci dne 4. května 2018. Z uvedeného je zřejmé, že pokud jde o rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 41 PP 2/2018, tak v tomto nebylo věcně rozhodováno o žádosti odsouzeného Karla H[REDACTED] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, ale toliko o žádostech o podmíněné propuštění odsouzeného Karla H[REDACTED], které byly podány ze strany spolku Alma Centrum, z.s., a dále ze strany spolku Šalamoun, Spolek na podporu nezávislé justice v ČR. Krajský soud podotýká, že podle ust. § 331 odst. 1 trestního řádu, se lhůta šesti měsíců, vztahuje toliko na žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podané odsouzeným, jak je patrné z díkce předmětného ustanovení : „byla-li žádost odsouzeného o podmíněné propuštění zamítnuta, může ji odsouzený opakovat

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

teprve po uplynutím šesti měsíců od takového zamítavého rozhodnutí ...“. Tato lhůta se tedy nijak netýká návrhu na podmíněné propuštění podaného ze strany zájmových sdružení občanů, které spolu s tím nabídnou i převzetí záruky za dovršení nápravy odsouzeného. Přitom právě toliko o takovémto návrhu, resp. návrzích, bylo rozhodováno ve věci Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 41 PP 2/2018. Je-li tedy státní zástupkyní v podané stížnosti namítáno, že odsouzený podal svoji žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody předčasně a o této nemělo být rozhodováno, pak s ohledem na skutečnost, že naposledy bylo rozhodováno o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 58 PP 4/2017, resp. usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. září 2017, č.j. 6 To 394/2017 – 363, pak je zjevné, že od právní moci posledního rozhodnutí o žádosti odsouzeného o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uplynula lhůta delší nežli 6 měsíců. Námitka státní zástupkyně uplatněná v podané stížnosti tak nemohla být Krajským soudem shledána důvodnou.

9. Krajský soud ovšem nezjistil pochybení ani ve věcném rozhodnutí okresního soudu. Ve vztahu k rozsahu provedeného dokazování může krajský soud uvést, že okresní soud provedl dokazování, které v podstatě postačovalo pro potřeby rozhodnutí. Jak je už výše uvedeno, k podané žádosti kromě odsouzeného byl okresním soudem vyslechnut k chování odsouzeného i jeho vychovatel z výkonu trestu – Bc. Ivo B. Mimo to si okresní soud k podané žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vyžádal potřebné listinné důkazy v podobě hodnocení na odsouzeného za dobu výkonu trestu, které je velmi podrobné, měl k dispozici řadu spisů týkající se jeho odsouzení, opis rejstříku trestů a dále i listinné důkazy předložené odsouzeným a spolkem Alma Centrum z.s.. Okresnímu soudu tak nelze vytknout, že by provedený rozsah dokazování neodpovídal potřebám pro rozhodnutí.
10. Námitky odsouzeného a spolu s tím pak i spolku Alma Centrum, z.s., v podstatě směřují proti hodnocení důkazů ze strany okresního soudu a na hodnocení důkazů navazující závěry, které vedly k zamítavému rozhodnutí o žádosti odsouzeného. Z odůvodnění písemného vyhotovení napadeného usnesení je zřejmé, že soud prvního stupně věnoval problematice odpovídající pozornost, své úvahy rozvedl v odůvodnění napadeného usnesení a správně dospěl k závěru, že doposud nelze žádosti odsouzeného vyhovět a podmíněně propustit odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.
11. Jak je už výše naznačeno, o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění, případně o takovémto návrhu ze strany spolku Alma Centrum, z.s., je v podstatě v průběhu jednoho roku rozhodováno už potřetí, jak vyplývá ze spisového materiálu, konkrétně spisů Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 58 PP 4/2017 a 41 PP 2/2018. Krajský soud pak musí uvést, že v průběhu této doby v podstatě žádným zásadním změnám, které by měly podstatný vliv na nové rozhodnutí týkající se možnosti podmíněného propuštění odsouzeného Karla H. z výkonu trestu odnětí svobody, nedošlo.
12. V prvé řadě je třeba uvést, že není pochyb o tom, že odsouzený Karel H. splňuje prvotní a základní formální podmínku pro možné rozhodování o podaných žádostech či návrzích o podmíněné propuštění, a to výkon potřebné části trestu odnětí svobody.
13. Stejně tak není pochyb o tom, že odsouzený je v průběhu výkonu trestu odnětí svobody výtečně hodnocen, dosáhl vysokého množství kázeňských odměn, nikdy nebyl kázeňsky trestán, a jeho chování a vystupování je hodnoceno velmi dobře. Pokud tedy okresní soud shrnul, že odsouzený splňuje zákonnou podmínkou uvedenou v ust. § 88 odstavec 1 tr. zákoníku, tedy že svým chováním ve výkonu trestu odnětí svobody a plněním svých

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

povinností prokázal potřebnou míru polepšení, ačkoliv s přihlédnutím k již vykonané délce trestu a počtu udělených odměn se nejedná o nijak mimořádně vzorné chování, pak je v tomto směru úvaha okresního soudu přiléhavá a lze připustit splnění této zákonem vyžadované podmínky.

14. Okresní soud však musel vzít v úvahu i další skutečnosti a zákonem stanovené podmínky v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku a nepochybil, pokud zatím podmíněně nepropustil odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, jehož konec má odsouzený vyznačen na 12. 10. 2023.
15. Okresní soud v tomto ohledu zcela důvodně upozornil na skutečnost, že u odsouzeného musí být bez pochybností splněna též zákonná podmínka prognózy řádného vedení života odsouzeným v budoucnu, případně by mohlo považováno za dostatečné přijetí záruky za dovršení nápravy odsouzeného, když splnění těchto podmínek u odsouzeného neshledal. Krajský soud zde poukazuje na úvahy a závěry okresního soudu, které může přijmout a považovat za odpovídající, když k odůvodnění písemně zpracovaného napadeného usnesení krajský soud dodává následující.
16. Úvaha okresního soudu, že prognóza dalšího vývoje odsouzeného je otevřená, kdy problémem je jak finanční situace odsouzeného, tak opakované výkony odnětí trestu odnětí svobody, rozhodně nestojí osamoceně. Přes velmi kladné hodnocení odsouzeného ze strany Vězeňské služby České republiky je nutno poukázat i na tu část hodnocení, ve které i Vězeňská služba ČR připouští, že není možné jednoznačně predikovat další postpenitenciární perspektivu odsouzeného, a to právě s ohledem na jeho bohatou trestní minulost. Uvedený závěr okresního soudu je pak pochopitelně podpořen i dalšími listinnými důkazy, tak jak jsou obsaženy ve spise. Z opisu Rejstříku trestů je patrné, že odsouzený byl v minulosti opakovaně soudně trestán pro majetkovou trestnou činnost, když předmětná odsouzení okresní soud velmi podrobně rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Krajský soud v tomto směru zdůrazňuje, že je odsouzený byl v minulosti podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a to usnesením Okresního soudu Brno venkov ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 28 PP 84/2008 se stanovenou zkušební dobou v trvání pěti let. Současně je k osobě odsouzeného z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 10. března 2011 č.j. 2 T 206/2010 – 268 zjištěno, že obžalovaný byl uznán vinným z přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a další trestné činnosti, za kterou byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Jedná se přitom o trestnou činnost spáchanou ve dnech 30. 8. 2010 a dále 11. 9. až 17. 9. 2010. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 10. června 2011, č.j. 88 T 13/2010 – 1091 je zjištěno, že obžalovaný Karel H. byl uznán vinným z trestného činu úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., když této trestné činnosti se dopustil jednáním spáchaným ve dnech 24. 10. 2008 a 29. 10. 2008. Za to byl obžalovanému ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 4 To 316/2011 uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 33 měsíců, když byl zrušen výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu Praha západ ze dne 21. 8. 2009, sp. zn. 1 T 243/2009 a z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2010, č.j. 12 T 234/2009–142. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2010, č.j. 12 T 234/2009–142 je zjištěno, že v této trestní věci byl obžalovaný uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1 odst. 2 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, když tohoto skutku se dopustil dne 15. 4. 2009, a ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. května 2012, sp. zn. 4 To 433/2010 byl obžalovanému uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 33 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, když byl zrušen výrok o trestu trestního příkazu Okresního

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

soudu Praha západ pod sp. zn. 1 T 243/2009 a výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 10. června 2011, č.j. 88 T 13/2010 – 1091 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 4 To 316/2011. Z těchto citovaných odsouzení je zřetelně patrné, že prakticky bezprostředně poté (viz skutek pro který byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. června 2011, č.j. 88 T 13/2010–1091), co byla odsouzenému poskytnuto dobrodiní v podobě rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu vyjádřena důvěra, že došlo k jeho nápravě a odsouzený už nadále povede řádný život, odsouzený okamžitě navázal na své předchozí závadové jednání a znovu se začal dopouštět další trestné činnosti. Z chování odsouzeného po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je patrné, že přes předchozí řádný výkon trestu odnětí svobody a projevy chování nasvědčující možnému polepšení, které potom vedly k tomu, že byl odsouzený podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, ve skutečnosti k poučení, nápravě a polepšení odsouzeného nedošlo, a tento jen v podstatě zneužil institutu podmíněného propuštění k tomu, aby mohl znovu páchat novou trestnou činnost. Zároveň přitom naprosto ignoroval tu skutečnost, že je ohrožen výkonem nemalého zbytku trestu odnětí svobody, ze kterého byl podmíněně propuštěn, tedy ani hrozba výkonu zbytku trestu odnětí svobody, tento „Damoklův meč“ visící nad odsouzeným, ho neodradily od nové trestné činnosti. K nařízení výkonu zbytku trestu odnětí svobody posléze s ohledem na další závadové jednání odsouzeného došlo, jak je zjištěno z usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 2.3.2011 č.j. 28 PP 84/2008-95, ovšem mezi tím se stačil odsouzený dopustit další rozsáhlé majetkové trestné činnosti. Zároveň s přihlédnutím ke všem dosavadním odsouzením, která jsou u osoby odsouzeného evidována, je zřejmé, že fakticky od roku 1998 si odsouzený kromě doby, v průběhu které byl ve výkonu trestu odnětí svobody, zcela soustavně a systematicky opatroval finanční prostředky majetkovou trestnou činností. Je tak zjevné, že trestnou činnost obžalovaný bral jako automatický a přirozený zdroj svých příjmů a zároveň tímto způsobil rozsáhlou škodu na majetku a řady poškozených. V tomto ohledu je tedy proto nutno zdůraznit účel trestu v podobě ochrany společnosti před osobou odsouzeného. Prohlášení odsouzeného, že již došlo k jeho nápravě tak vzhledem k učiněným zjištěním krajský soud nemůže považovat za přesvědčivé a především musí uvést, že za takovýchto okolností u osoby odsouzeného nelze ani bez důvodných pochybností dospět k závěru, že u osoby odsouzeného lze předpokládat vedení řádného způsobu života v budoucnu. Pokud potom jde o vzorné plnění podmínek výkonu trestu odnětí svobody, pak lze mít spíše za to, že odsouzený se dokáže velmi dobře přizpůsobit podmínkám výkonu trestu odnětí svobody, jak i v podstatě vyplývá z hodnotící zprávy věznice, než že by došlo ke skutečnému polepšení a nápravě odsouzeného, a tím i dosažení výchovného účelu trestu. Jestliže přitom v souvislosti s osobou odsouzeného okresní soud zmiňuje tu okolnost, že tento byl v minulosti policistou, pak je podaných stížnostech nesprávně interpretováno takovéto vyjádření okresního soudu v tom směru, že tímto okresní soud snad má nějak dehonestovat příslušníky Policie ČR. Okresní soud v této souvislosti pouze zmínil to, že odsouzený, jako osoba znalá policejních postupů a policejní praxe, je o to nebezpečnější při páchání trestné činnosti. Okresní soud potom také poukázal na skutečnost, a to zcela důvodně, že na straně odsouzeného nelze shledat přesvědčivé projevy lítosti, projevy sebekritičnosti vůči předchozímu způsobu života. Skutečnosti, že odsouzený má zkreslené představy o svém budoucím životě a svých jejich finančních možnostech nasvědčuje také úvaha odsouzeného o tom, že by mohl nějakým způsobem zasahovat do insolvenčního řízení. V tomto směru okresní soud správně zdůraznil, že insolvenční řízení řídí výlučně insolvenční správce, který je případně vázán pokyny příslušného insolvenčního soudu, který průběh insolvence kontroluje. Eventuální spolupráce odsouzeného s insolvenčním správcem by pak v podstatě spočívala pouze v součinnosti s tím, že by označil veškerý majetek, který by mohl spadat a přicházet v úvahu pro uspokojení věřitelů. Je-li pak okresnímu soudu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

stížnosti vytýkáno, že nepřihlíží k tomu, že lze na jednom místě republiky pracovat a na druhém místě republiky bydlet, jak by tomu mělo být v případě odsouzeného, pak je ovšem nutno uvést, že v tomto směru není doloženo, kde vůbec by tedy měl odsouzený v Praze bydlet. Je-li tvrzeno a dokládáno, že odsouzenému je nabízeno zázemí v podobě bydliště u jeho matky, pak pokud by měl pracovat přes týden v Praze, logicky v deklarovaném místě bydliště by se fakticky odsouzený vůbec nezdržoval, eventuálně by tam dojížděl pouze na víkend, neboť se jeví jako absurdní, že by odsouzený denně dojížděl z Brna do Prahy. V tomto ohledu tak lze spíše říci, že prakticky odsouzený v tomto nedoložil žádné skutečně zajištěné zázemí, které by bylo možné spojovat s eventuální prací. Stejně tak ohledně budoucího zaměstnání odsouzeného ve spolku Alma Centrum, z.s., je nutno uvést, že v podstatě by měl být odsouzený zaměstnancem spolku, který za něho poskytuje záruku. Pokud krajský soud pomine to, zda vůbec by podmínky dotace spolku umožňovaly platit z těchto odsouzeného jako svého zaměstnance, pak i otázka jeho pracovního působení nepůsobí příliš přesvědčivě. Jak je patrné z předloženého potvrzení o nabídnutém zaměstnání, činnost odsouzeného by měla spočívat náborem a motivaci osob po výkonu trestu, se kterými bude v každodenním úzkém kontaktu. Není zřejmé to, co je míněno náborem osob po výkonu trestu odnětí svobody, ale každopádně se nejeví jako vhodné, aby se odsouzený pohyboval mezi osobami v podstatě kriminálně závadovými. Přitom není ani jasné, jak těmto by měl odsouzený pomáhat, jestliže sám by byl odkázán pouze na práci ve spolku Alma Centrum, z.s., a když už byl jednou podmíněně propuštěn, tak selhal a jen dokázal znovu páchat trestnou činnost.

17. Bez výhrad lze souhlasit i se skutečností předestřenu okresním soudem, že odsouzený ani dobrovolně nenastoupil výkon trestu odnětí svobody, a do tohoto musel být dodán Policií ČR. Spíše úsměvně působí vysvětlení odsouzeného, že nebyl obhájcem informován o výsledku odvolacího řízení a nevěděl tak o nástupu trestu. Také na skutečnost, že odsouzený v podstatě doposud neučinil nic, z čeho by byla možno dovodit snahu odsouzeného směřující k úhradě vzniklé škody způsobené jeho trestnou činností, okresní sud důvodně upozornil, když lze dále uvést, že v tomto ohledu nedošlo k žádným změnám od zjištění učiněných v předchozích rozhodnutích o podmíněném propuštění odsouzeného. Toto vše jsou přitom okolnosti, ke kterým je soud při rozhodování o podmíněném propuštění odsouzeného povinen přihlídnout, jak vyplývá z ustanovení § 88 odst. 3 tr. zákoníku, a v tomto případě rozhodně svědčí v neprospěch odsouzeného.
18. K námitce odsouzeného, že při rozhodování o podmíněném propuštění bylo soudem nesprávně a nezákonně přihlíženo k jeho trestní minulosti musí krajský soud uvést, že ani uvedená námitka není zcela přílehlavá. Krajský soud v první řadě musí zdůraznit a připomenout, že na podmíněné propuštění po výkonu poloviny uloženého (nebo podle rozhodnutí prezidenta republiky zmírněného) trestu odnětí svobody není právní nárok, a to i v případě, že u odsouzeného jsou jinak splněny zákonné podmínky pro možné rozhodnutí o podmíněném propuštění. Takový závěr je patrný přímo ze znění zákona: ...soud může... Nadto ze shora citovaného ustanovení obecné části trestního zákona vyplývá, že obě podmínky pro vyhovění žádosti o podmíněné propuštění musí být brány kumulativně, tedy odsouzený musí prokazovat polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život, což v případě odsouzeného ani zjištěno nebylo. Takové stanovisko opakovaně zaujal ve svých rozhodnutích i Ústavní soud (například sp. zn. IV. ÚS 56/05). V tomto směru je třeba poukázat i dalších množství rozhodnutí Ústavního soudu, a to jen z poslední doby, například na rozhodnutí IV. ÚS 726/11, III. ÚS 3686/12, IV. ÚS 2655/11, IV. ÚS 3628/12, IV. ÚS 1745/11 a daly by uvést další rozhodnutí, které vyznívají obdobně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

19. Stejně tak není zcela přesný názor, že k trestní minulosti odsouzeného nelze nijak přihlížet. Je nesporné, že soudy nemohou mechanicky přejímat úvahu o splnění podmínky předpokladu řádného vedení života v budoucnu z trestní minulosti odsouzeného a toliko s ohledem na počet předchozích odsouzení či závažnost trestné činnosti, pro kterou byl odsouzený uznán vinným a byl mu uložen trest, rozhodnout tak, že předmětná zákonná podmínky splněna není. Skutečně tedy nelze automaticky přičíst k tíži odsouzenému jeho minulost, jak uvádí odsouzený v podané stížnosti, když v tomto směru i Ústavní soud ČR opakovaně rozhodoval, a to nejen ve zmíněném nálezu ze dne 12.5.2011 (míněno zřejmě III. ÚS 1735/2010), kde ústavní soud vytknul tu skutečnost, že ohledně prognózy vedení řádného života převzal stížnostní soud identické argumenty, jimiž nalézací a odvolací soudy zdůvodňovaly uložení trestu odnětí svobody, když takovýto úsudek stížnostního soudu je nepatřičný a logicky vadný, neboť k okolnostem vztahujícím se k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu je třeba přihlídnout při stanovení druhu a výměry původně uloženého trestu a nelze je opětovně zvažovat při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu - došlo by tím k nepřijatelnému porušení zákazu dvojího přičítání. Již v nálezu III. ÚS 611/2000 ústavní soud zdůraznil, že z hlediska posouzení kritérií podmíněného propuštění je nutno rozhodovat vždy podle stavu věci ke dni rozhodnutí, a nikoli podle stavu quo ante, s tím, že předpoklad očekávání řádného způsobu života ze strany odsouzeného do budoucna, musí být zkoumán a zhodnocen vždy nově v řízení vedeném o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Vždy tak musí dojít k novému posouzení, zda v případě osobnosti odsouzeného nastal výkonem trestu takový posun, který lze charakterizovat jako naplnění účelu trestu z hlediska všech jeho aspektů a zda takto dosavadním trestem reformovaná osobnost odsouzeného již představuje po případném podmíněném propuštění na svobodu pro jeho další život (a to i z hlediska ochrany a zájmu společnosti jako celku) záruku další dostatečné resocializace odsouzeného, či nikoliv. Z uvedeného principu vyloženého ústavním soudem ovšem nelze zároveň dovozovat, že vůbec není možné přihlížet k trestní minulosti odsouzeného a na jejím základě hodnotit předpoklady vedení řádného způsobu života. V kontextu poukazu odsouzeného na judikaturu Ústavního soudu ČR musí krajský soud také uvést, že splnění podmínek pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je zkoumáno v případě každého odsouzeného individuálně, přičemž ve shodě s ustálenou judikaturou Ústavního soudu (například usnesení sp. zn. III. ÚS 1782/17) soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je povinen zkoumat minulé chování žadatele, tj. zvažovat veškeré okolnosti svědčící či nesevřící ve prospěch odsouzeného. Takový postup nepředstavuje porušení ústavní zásady „ne bis in idem“ ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny, neboť pro zodpovězení otázky, zda od odsouzeného lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, jsou tyto skutečnosti a jejich zhodnocení klíčové. Obava z opětovného páchaní trestné činnosti, založená na dřívější zkušenosti, je pro soud logicky jedním ze stěžejních hledisek posuzování důvodnosti žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 2253/14). Dle závěrů Ústavního soudu ČR je přitom v souladu s ústavním pořádkem, tíží-li důkazní břemeno týkající se zbytnosti dalšího výkonu trestu pouze odsouzeného a neuplatní-li se, zvláště v případě odsouzených, kteří již v minulosti prokázali opakovaně neschopnost zdržet se dalšího páchaní trestné činnosti, zásada presumpce automatické nápravy (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 2891/16). Krajský tedy zdůrazňuje, že pro hodnotící úvahy ve vztahu k prognóze vedení řádného způsobu života a jejich důvodnost, je pro soud nezbytné posoudit sklony odsouzeného k páchaní trestné činnosti, neboť účel uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, byť účel trestu dnes již není v trestním zákoníku výslovně vymezen, zahrnuje jak aspekt generální prevence, sledující výchovné působení trestu na ostatní členy společnosti, ale výrazně již i aspekt represivní, jehož smyslem je zabránění odsouzenému v páchaní další trestné činnosti a který

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

klade důraz na izolaci odsouzeného od zbytku společnosti po soudem určenou dobu, tak aby omezením osobní svobody odsouzeného byla společnost chráněna před jeho závadovým jednáním. Právě s ohledem na tuto skutečnost je dána povinnost soudu hodnotit sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti, a to z hlediska celkové trestněprávní narušenosti odsouzeného. Pokud soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění činí prognózu o chování odsouzeného do budoucna, musí i v tomto směru zohlednit celkovou trestněprávní narušenost osobnosti odsouzeného. Takový závěr však nelze učinit pouze na základě hodnocení chování odsouzeného v aktuálním výkonu trestu odnětí svobody, neboť výkon trestu představuje pouze časově krátké a omezené údobí života odsouzeného, a je navíc vykonáván v prostředí specifickém a zcela odlišném od prostředí, v němž odsouzený sklony k páčání trestné činnosti projevil. Jestliže odsouzený namítá, že tyto závěry jsou činěny na základě jeho minulosti, tak krajský soud zdůrazňuje, že právě předchozí způsob života nepochybně též umožňuje posoudit osobu odsouzeného a reálnost předpokladu vedení řádného života v budoucnu. Nikdo není schopen předvídat budoucnost, a proto logicky musí soudy hodnotit i předchozí způsob života odsouzeného, a to i z hledisek ovlivňující perspektivu odsouzeného do budoucna a existence rizikových faktorů spojených s osobou odsouzeného jak v minulosti, tak hrozících i v budoucnu.

20. V posuzovaném případě tedy nelze vytknout okresnímu soudu to, že hodnotí sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti poukazem na jeho předchozí, avšak zjevně bezúčelné trestání, poukazem na beneficium podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kterého se odsouzenému již dříve dostalo a které v jeho případě zjevně také nevedlo k tomu, aby odsouzený vedl řádný občanský život, a konečně také poukazem na charakter a rozsáhlost trestné činnosti, jíž se poté odsouzený opakovaně dopustil.
21. Pokud za této situace okresní soud, a to i v kontextu dosavadního bezproblémového a řádného výkonu trestu ze strany odsouzeného, dospěl k závěru, že odsouzený dosud nespĺňuje zákonný předpoklad pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody spočívající v tom, že by od odsouzeného bylo možno bez pochybností v budoucnu očekávat, že povede řádný způsob života, pak tomuto závěru okresního soudu nelze nic vytknout. Vzhledem k předchozímu způsobu života odsouzeného a četnosti trestných činů, kterých se opakovaně dopouštěl, výrazně hrozí nebezpečí spáchání trestné činnosti a nelze již v současné době učinit závěr, že odsouzený může být propuštěn předčasně z výkonu trestu odnětí svobody. Na odsouzeného je třeba delší dobu působit výkonem trestu odnětí svobody, aby se tak co nejvíce zmírnilo riziko spáchání další trestné činnosti.
22. Okresní soud a potažmo krajský soud tedy při úvahách o splnění této podmínky musel přihlídnout k celkové osobnosti odsouzeného, což zahrnuje i dosavadní způsob života odsouzeného, charakter dosud páchané trestné činnosti, jejich závažnost, četnost odsouzení, když ze všech těchto zkoumaných okolností plyne velmi vysoká míra rizika, že dojde k opakování trestné činnosti. Rozhodně prozatím nelze očekávat, že se riziko opakování trestné činnosti na straně odsouzeného snížilo nebo dokonce vymizelo. Podle názoru krajského soudu nebylo zatím dosaženo předpokládaného cíle, aby se odsouzený zbavil všech škodlivých návyků a v budoucnu neopakoval trestnou činnost. Na odsouzeného je ještě působit výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody, aby riziko případného opakování trestné činnosti bylo minimální.
23. V tomto směru je potom zjevné, že dosažení účelu trestu nemůže být splněno ani navrženou zárukou ze strany společnosti Alma Centrum, z.s.. Ohledně nabídnuté záruky již také bylo opakovaně v předchozích rozhodnutích deklarováno, proč takováto záruka není považována

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

za dostatečnou, když ani z tohoto pohledu žádným změnám nedošlo, případně pouze v tom, že po přerážení odsouzeného k místu výkonu trestu odnětí svobody ve Vazební věznici Liberec došlo ke změně v osobním kontaktu s odsouzeným na kontakt pouze písemný. V podstatě je zjevné, že skutečně kromě obecných úvah není z ničeho patrné, jak konkrétně má být pracováno s osobou odsouzeného, kromě nabídky zaměstnání na plný úvazek, čímž má být dosaženo kontroly nad odsouzeným. Okresní soud již výše zmínil problematiku možného zaměstnání odsouzeného a jeho placení z dotačních prostředků, ale i krajský soud připomněl, že odsouzený by měl pracovat s jinými odsouzenými a pomoci jim v hledání zaměstnání a ubytování. Ovšem v tomto směru je zjevné, že odsouzený se zapojením do řádného života po podmíněném propuštění žádnou pozitivní zkušenost nemá, reálně je sám odsouzený odkázán pouze na pomoc matky a právě na možnost zaměstnání v uvedeném spolku, tedy v tomto ohledu fakticky těžko lze očekávat, že by odsouzený byl schopen někomu dalšímu pomoci, pokud s tím žádnou praxi nemá, stejně tak sám po možnosti podmíněného propuštění nedokázal podmínkám uvedeného institutu dostat. Spolek Alma Centrum, z.s., také dokázal v podstatě zajistit odsouzeného pouze tak, že by ho sám zaměstnal, tedy v tomto směru lze mít pochybnosti o jeho zkušenostech se zajištěním faktické pomoci odsouzeným, a také o schopnostech působení na odsouzeného, pokud ten by uvedené místo práce opustil. Je zjevné, že jednatelka spolku poznala odsouzeného jako psycholožka ve věznici, tedy v tomto směru může být i ovlivněn její pohled na odsouzeného. Úvahy okresního soudu v tomto směru rozvedené v odůvodnění napadeného usnesení, o které okresní soud opírá svůj závěr o nedostatečnosti poskytnuté záruky ze strany spolku Alma centrum, z.s., také mohl krajský soud akceptovat.

24. Vzhledem k těmto skutečnostem se krajský soud plně ztotožnil se závěry okresního soudu a neshledal žádný důvod ke změně některého z výroků napadeného usnesení. Z tohoto důvodu krajský soud podané stížnosti státní zástupkyně, odsouzeného Karla H. [redacted] a spolku Alma Centrum, z.s., zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodné.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **není** další opravný prostředek přípustný.

Liberec 14.11.2018

Mgr. František Bošík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.